

DVA LISTA IZ STAREGA DNEVNIKA

Lili Novy

PAN

Ljubila sem te, res sem te ljubila,
a zdaj mi dano ni, te še ljubíti.
Nebo je kakor svetla, sinja svila,
ki jo prepletajo srebrne niti,
po drevju list ob listu se zlatí,
v poslednjih cvetih kri zemljé žari,
vse bolj so čudoviti, ognjevití.
Ljubila sem te, res sem te ljubila,
a ni mi sojeno, te še ljubíti.

Ko mimo greš, se v meni nič ne gane
in nič mi treba ni tedaj trpeti.
Jesenski veter mi naproti plane,
objeti me prišel je in objeti
nevidni drug ob strastni uri tej
in vzeti me s seboj, naprej, naprej,
srce in kri mi slastno ve razvneti.
A srečanje s teboj me več ne gane
in nič mi treba ni ob njem trpeti.

Ljubila sem te, res sem te ljubila,
a nisi sred srca mi nudil mesta.
Zato je temni bog razširil krila
in me zagrnil. Zdaj sem njemu zvesta.
Kot veter se odeva v dim in sij,
praogenj netí živih melodij,
za njim, za njim samo me vodi cesta.
Ljubila sem te, res sem te ljubila,
a zdaj ti v mojem srcu ni več mesta.

OBVEZNI OBČNI ZBOR KNJIŽEVNIKOV

Obvezni občni zbor književnikov,
Nad pótjo tja že dozoreva luna;
napela se je v meni tanka struna,
njen spev je star in nov —.

Na seji. V okna reka nam šumi
in nočni dih nam piha hlad v dvorano;
tam zunaj lega spanec na Ljubljano.
Predsednik govori —.

Utrujena sem. Vroče je. Molčim
in vem: tam plava luna vsa srebrna.
O zvezde! Sama klena, svetla zrna!
Zakaj pa tu sedim —?

Pojdíte ven, le ven v to toplo noč,
nikar ne mislite, ne govorite!
V temi grmovja so naslade skrite
in vse je kot nekoč —.

Je kot nekoč —? Vsi ploskajo. Odmor.
A reka poje: »Nič se več ne vrne — — —«
O ljuba luna! Zvezde ve srebrne!
Obvezni občni zbor —.